

[FreeCurrencyRates.com](https://freecurrencyrates.com)

Libanon

Libanon je zemí kontrastů. To je vidět třeba i na reklamních billboardech podél silnic. Reklamy, jejichž tvůrci jsou křesťané, jsou často lechtivé, někdy až dráždivé. Takovou reklamu by zdrženliví a přísní šíité nikdy nevyrobili. Křesťané zde tedy představují ten liberálnější proud. Podobné je to i na bejrútské univerzitě. Takové minisukně nenosí ani dívky v Evropě. Za tím se však i cosi skrývá - možná hledání vlastní identity, což se všude každý snaží vyjádřit po svém.

Libanon je i velkým odbytistěm drog.

Když díváte libanonskou televizi, připomíná vám to, jakoby jste dívali německou televizi. Mnohé věci jsou opravdu v Libanonu úplně jiné než v arabském světě. Ani v Jordánsku není ten svět tak prozápadní jako v Libanonu. Je to i tím, že více než polovina obyvatel Libanonu žije v zahraničí. Zde nasáknou různými vlivy a pak tyto vlivy promítnou i do fungování Libanonu.

Příroda

Za života Ježíše Krista nebylo hlavním zdrojem ryb pro Palestinu Galilejské moře, ale právě Libanon a jeho moře.

Libanon má ale dnes velmi znečištěné pobřeží. Na jih od Bejrútu se vyhazovaly všechny odpadky z města. Také se říká, že egyptské lodě vypouštěly do Středozemního moře kdeco. Moc se s tím zatím neudělalo, protože Libanon neměl celé roky stabilní vládu.

Libanon je Mekkou archeologů. Mnohé památky zůstávají stále ukryté, neboť není dostatek peněz na archeologický výzkum.

Obchod

Libanon byl vždy bankou Blízkého Východu. Zde si bohatí Arabové ukládají peníze (podobně jako Američané a Evropané do švýcarských bank). A také zde mnozí arabští šejkové mají postavené své vily - v horních částech Bejrútu, kam se chodí zchladit v době letních veder.

Od těch nejstarších dob se obyvatelstvo této země oddávalo obchodu a doslova se mu zasvětilo. Obchod - to je takové jejich životní krédo. Zde i dítě - pokud se ho zeptáte, kolik je 2 + 2, vám odpoví, že to závisí na tom, zda prodáváte nebo kupujete 😊

Libanon je jediná země Blízkého Východu, kde nemusíte hledat směnárny. Všude se dá platit cizí měnou - budou však raději, když při placení použijete americké dolary než eura.

Obyvatelstvo

Tři čtvrtiny obyvatelstva žijí na pobřeží a čtvrtina obývá libanonské kopce a hory. Ze všech obyvatel polovina obývá Bejrút. A ještě jedna zvláštnost - dva ze tří Libanonců nežijí v Libanonu, ale na Západě. Velmi mnoho jich žije v zemích Golského proudu (to je jejich pojem) a také ve Francii. Říká se, že Paříž je druhé hlavní město Libanonu. Zde mnozí majetní Libanonci mají postavené své domy. V Americe jsou uznávanými obchodníky - samozřejmě s patřičnými konexemi v Libanonu.

Libanon není politicky velmi stabilní - ale dnes se to otřásá i v takových zemích, které byly kdysi považovány za politicky stabilní. Do Libanonu v současnosti proudí zástupy uprchlíků - křesťanů ze Sýrie a z Iráku.

Když procházíte vedle hranici se Sýrií, kde jsou soustředěny uprchlické tábory, máte pocit, jako byste přešli někam do Afriky. Vše je tam špinavé, zanedbané...

Nepřátelství Libanonu se Sýrií je popsáno i v Bibli - izraelský král Achab se oženil s fénickou (=libanonskou) princeznou Jezábel. (Mezi postavami Starého zákona je Jezábel představitelkou nejzlobnější ženy.) Důvodem tohoto sňatku bylo vytvořit spojení proti Damašku, tedy proti Sýrii.

1. Královská 21

25 Nebyl nikdo jako Achab, aby se zaprodal a dopouštěl toho, co je zlé v Hospodinových očích, jak ho k tomu podněcovala Jezábel, jeho žena. 26 Jednal velice ohavně tím, že chodil za hnusnými modlami; páchal všechno to, co Emorejci, které Hospodin před Izraelci vyhnal.

Jazyky

Libanon jako svobodný samostatný stát vznikl v roce 1946 (předtím byl pod kontrolou Francouzů). Libanonci proto ovládají francouzštinu, angličtinu a samozřejmě umí arabsky. Žije zde i poměrně hodně Rusů. Obchodníci ovládají alespoň základy ruštiny. Řečová vybavenost Libanonců je tedy velmi dobrá.

Doprava

Kdysi - bylo to ale dost dávno - existovala v zemi železnice, která spojovala Damašek s Medinou a také Bejrút s Haifou. Dnes se v Libanonu žádná fungující železnice nenachází. Od roku 1948 je zde vše zrušeno, i když v pohoří Rosh Hanikra jsou ještě vidět nějaké vybombardované tunely jako pozůstatek této železnice.

Když se chcete z Bejrútu dostat na východ, například do Sýrie, musíte překonat dvě hradby hor. Čím vyšší jsou průsmyky, tím jsou cesty užší, nekvalitnější a provoz po nich náročnější.

Nejdůležitější spojnici v zemi je dálnice Bejrút - Damašek. Na hranicích je třeba provést všechny byrokratické úkony a Arabové, kteří tudy chodí, to mají vždy snazší. Přejechání z Libanonu přes syrské hranice trvá minimálně 45 minut na libanonské straně, Sýřané jsou pohotovější - tam to trvá 15-20 minut.

Bejrút

Libanonské hlavní město Bejrút založili Féničané, později jej ovládali Římané, Arabové i křižáci. Nejvíc si toho ale vytrpělo v posledních desetiletích, kdy jej zasáhla ničivá občanská válka, boje s Izraelem a konflikt v sousední Sýrii přelévající se přes hranice země.

FÉNICKÉ DĚDICTVÍ

Původně se město nazývalo Bérút (studny) a pojmenovali ho tak jeho zakladatelé - Féničané - již někdy v 15. století př. n. l. Těmto zdatným obchodníkům a námořníkům vděčíme mimo jiné za hláskovou abecedu o 22 písmenech, kterou později převzali Řekové.

Odkazy starého Říma

Hvězdicové náměstí (Place d'Etoile) představuje společenské i kulturní centrum města. Zdobí jej Hodinová věž, jejíž historie je rovněž pohnutá: po válce, kdy byla zničena, ji museli postavit prakticky znova. Ke stejnému náměstí neodmyslitelně patří i malý ortodoxní kostel sv. Jiří, patrona Bejrútu. Většina vnitřních nástěnných fresek se dočkala rekonstrukce, ale některé z těch původních zdobí obrovské díry po kulkách.

Nedaleko kostela se v rámci poválečné rekonstrukce našly zbytky římského města. V dobách kolem počátku letopočtu se Bejrút nazýval *Šťastným městem* a jeho knihovna mohla počtem a kvalitou svazků soupeřit s tou v Alexandrii nebo samotném Římě.

Dnešní Bejrút

Je městem velmi drahým. Každý se diví, jak mohou Libanonci žít v takovém drahém státě, když vydělávají tak málo. Ale lidé v Libanonu ví, jak přežít - mají kontakty v rámci rodiny, klanů - a neplatí daně. Vždy se v rodině najde někdo, kdo je vlivný, mají konexe mezi sebou a takto dokáží přežít ve zmatku, které v Libanonu panuje. I proto je ale Libanon nestabilní.

Dnešní Bejrút má s někdejší „Paříží Blízkého východu“, oblíbenou turistickou destinací 60. a 70. let minulého století, společného jen máloco. Bejrút má západní architekturu. Není městem orientálním. Pulzující město plné obchodů, hotelů i restaurací se ovšem v roce 1975 změnilo na území stínů, kde se bál každý každého. Dlouhých patnáct let pak Libanon a Bejrút sužovala občanská válka, která po sobe zanechala spoušť, tisíce mrtvých a zvětšila propasti mezi jednotlivými náboženstvími. Válečné jizvy jsou ostatně jasné patrné dodnes - i když se obyvatelé Bejrútu znovu postavili na nohy a vdechli svému městu nový život, některá místa ponechali jako památník hrůzných událostí.

Centrální **náměstí Mučedníků**, kdysi tepající životem, je dnes téměř opuštěné. Věvodí mu socha provrtaná kulkami, jež shlíží na město z vysokého podstavce. Z okolních domů nespouštějí oči ani vojáci sedící pod ní. Ostatně ozbrojené složky z bejrútských ulic dosud nezmizely a hlídkují téměř na každém kroku. V zemi, kde oficiálně působí osmnáct náboženských církví, společností a sekt, totiž stačí málo a konflikt je na světě.

Centru Bejrútu dominuje mešita Al-Amin na náměstí Mučedníků. Kopule a čtyři štíhlé minarety v sobě snoubí prvky moderní i tradiční architektury. Stavbu zahájil bývalý premiér Rafik Haríri v roce 2002. Právě on stál v čele skupiny, která chtěla a nakonec i dokázala postavit Bejrút opět na nohy. Ačkoliv patřil k neoblíbenějším politikům v zemi, jeho život ukončil bombový atentát v roce 2005. Neví se, kdo přesně za útokem stál, ale veřejné mínění jej připsalo Sýrii. Následná bouře nevole vedla k nucenému

odchodu syrských jednotek, které zemi okupovaly od roku 1976. Dnes leží Harírí pohřben v těsné blízkosti mešity v provizorním stanu a lidé mu přicházejí vzdát úctu.

Mešita Al-Amin se v roce 2005 stala dominantou městského centra, ovšem zástupci křesťanské církve maronitů působící v sousedním kostele se rozhodli, že nezůstanou pozadu, a nechali vybudovat vysokou zvonici, která konkuruje okolním minaretům. Hned vedle pak najdete vstup na nádvoří mešit. Hned vedle křesťanské zvonice tedy stojí minarety. Kříž a půlměsíc tak existují doslova bok po boku.

Plnými doušky

Přestože Bejrút poznamenaly roky konfliktů, o jeho obyvatelích se říká, že milují život. Naučili se užívat si ho plnými doušky, protože - jak sami říkají - nikdy nevědí, kdy na město opět dopadnou bomby. Tento přístup se ukazuje jako aktuální i dnes, kdy se občanská válka v Sýrii, jež propukla v roce 2011, stále více přelévá i do Libanonu. Bejrút navíc leží pouhých sto kilometrů od syrského Damašku. Město bývá často právem přirovnáváno k bájnemu ptáku Fénixovi - v minulosti povstalo z popela již celkem sedmkrát.

Život Libanonců dobře dokumentuje **čtvrť Hamra**. Kdysi ji obývali převážně křesťané, dnes zde žijí hlavně muslimové. Přesto do místních podniků, klubů, restaurací či luxusních butiků proudí lidé všech vyznání. V barech se nalévá libanonské pivo Almaza a všichni se zatajeným dechem sledují Ligu mistrů. Kousek odtud se pak podél pobřeží vlní několikakilometrová **promenáda Corniche**, jež patří k nejživějším částem Bejrútu. Od brzkého rána ožívá díky běžcům, bruslařům, prodavačům čaje či mladým lidem, kteří si přijdou jen tak posedět na vyhlídku k **Holubím skalám**.

Válka se životem

Širokou ulici Hamra lemuje množství luxusních restaurací a butiků. Lidé posedávají pod provizorními přístřešky a spokojeně si vychutnávají vodní dýmku, jež zde tvoří neodmyslitelnou součást každodenního života. Po setmění se celá ulice rozzáří světly a rozezní se hlasy lidí i táhlých tónů arabské hudby, jež se linou z reproduktorů. To vše se mísí s vůní specialit libanonské kuchyně a s krásou korzujících mladých dívek, o nichž se říká, že jsou nejhezčí na celém Blízkém východě.

Tady člověka ani nenapadne, že zemi někdy sužovaly krvavé boje. *Válka nedokáže život porazit*, říká Sadiq, mladý student z Americké univerzity v Bejrútu, která patří na Blízkém východě k prestižním. V Bejrútu jsou typické arabské školy pro kadety, vojáky. Na toto si arabský svět velmi potrpí - když zde chcete nějakým způsobem zasáhnout do politiky, musíte vystudovat nějakou vojenskou akademii.

Muzeum prolité krve

Národní muzeum v Bejrútu stálo v minulosti přímo na *Zelené linii* oddělující západní (muslimskou) a východní (křesťanskou) část města. V období občanské války v letech 1975-1990 se mnohé krvavé srážky odehrávaly právě tady. Cenné muzejní exponáty tak přežily jen proto, že byty zabeďněny a zality do betonu; rovněž mozaiky se zachránily pouze díky překrytí a zabetonování. K restauraci památek a rekonstrukci muzea došlo hned po válce a návštěvníkům se jeho brány znovu otevřely v roce 1998.

Klášter sv. Antonína

Též The Monastery of Qozhaya. <http://www.qozhaya.com> Nachází se poblíž městečka Ehden, horské osady pro libanonské milionáře, u vstupu do údolí Kadíša / Qadisha.

Baalbek

Výlety z Bejrútu:

- <https://www.viator.com/tours/Beirut/BaalbakAnjar-with-Free-Airport-departure-Ticket-PRIVATE-CAR-from-Beirut/d4215-106039P5>
- <https://www.viator.com/tours/Beirut/Private-Car-Baalbek-half-day-tour/d4215-109707P3>

Venku, ještě před tím než návštěvník začne stoupat kamennými schody přes monumentální bránu Propylaje, za kterou se odkrývá zapomenut svět starověkého Říma, stojí ruiny Venušina chrámu. Má smůlu, že neleží v hlavním areálu protože ho mnoho lidí obejde bez povšimnutí, přitom svou přítomností poutá pozornost již téměř 1800 let.

Schody vedou do areálu, kde po vzoru Atén zde místní architekti vybudovali Propylaje, které měly okouzlit každého starověkého návštěvníka. Pozornost dnes upoutají i úzké střílny vysoko nad původními římskými zdmi. V dobách křížáckých výprav se Baalbek proměnil na obrovskou Citadelu a s to si vyžádalo i několik architektonických zásahů. Volné prostranství plné napadaného kamene a oltářů s vyrytými jmény lidí a bohů sloužilo jako vstupní sál. Jupiterova svatyně za kterou všichni do Baalbeku přicházeli měla ve starověkém světě tak významné jméno, že někdy praskalo místo ve švech. Zde rozdělovaly návštěvníky do dvou směrů, kterými se dostali na nádvoří svatyně, aby mohli jít svému božstvu obětovat.

Jeho šestiúhelníkový půdorys později posloužil jako základ pro kostel. V šestém století, kdy začala byzantská říše přebírat oblast do svých rukou, se hodně pohanských staveb přeměnilo na funkční svatostánky nové víry. Velké nádvoří, které se objeví za ruinami, je vyplněno obrovským oltářem. Obyčejní lidé nikdy nemohli vstoupit do chrámu, protože podle tehdejších představ to byl příbytek samotného Boha.

Lidé, kteří přinášeli oběť se dostali k oltáři, kde mohli za pomoci kněží obětovat a zavděčit se tak Jupiterovi, kteří držel nad nimi, jakož i nad celou říší svou ochrannou ruku. Dokola stálo 84 slabě růžovou granitových sloupů a hlavy medúz či TRITON vytesané do kamene najdeme ještě i dnes. Celý prostor působí jako zrcadlo, protože levá i pravá strana jsou si více než podobné. V obou stojí prázdné vodní nádrže kam se pocestní přišli rituálně očistit a až pak mohli přistoupit k oltářem. V dobách náboženských svátků zde musela téci krev potokem či dokonce řekou, protože každý chtěl obětovat zvíře a ty za den mohli utratit na tisíce. Oltářem dokonce procházely důmyslně vytesané cestičky, které hustou červenou tekutinu odváděly pryč a ta se mohla vzápětí vpíjet do země. Krása římských ornamentů stále navozuje atmosféru obrovské říše, která ze sedmi pověstných pahorků ovládla tehdejší známý svět.

Pár výškových metrů nad oltářem stojí vysokánské sloupy patřící Jupiteru (Jovovi). Zde se kdysi rozprostíral jeden z největších chrámů starověkého světa, který měřil po délce okolo 90 metrů. Odsud z monumentálního piedestalu měl Jupiter výhled na celé okolí a mohl si přeměřit každého, kdo se mu přišel poklonit. Sloupů dnes stojí už jen 6 z původních 54, ale i tak dokážou každého dovést k údivu nad tehdejšími staviteli – jednalo se nejvyšší sloupy světa, který měl hlavní město v Římě. Jejich výška 22,9 metru dnešním lidem nepřijde jako něco obdivuhodného, ačkoli pro Římany muselo jít téměř o

div světa. Chrám postavili na místě, které se už dávno před jejich příchodem těšilo přízni bohů. Už před třemi tisíci lety zde oslavovali boha Baala, po kterém má dnešní město název.

Místo si nezvolili náhodou, protože se zde nacházejí vodní prameny a tato čirá tekutina má dodnes na Středním Východě místy cenu zlata. Kameny, které tu hrdě stojí si možná ještě umí vybavit obličej velké dobyvatelů, ačkoli chrám jak jej známe dnes se začal stavět kolem roku 60 př. Kr a o 120 let ho mohli prohlásit za hotový. Zastavil se tu i Alexandr Veliký na své expedici a do historie města se zapsal velkými písmeny jako muž, který změnil jeho jméno na „Sluneční město“ nebo Heliopolis.

Až Římané mu navrátili jeho dnešní název Baalbek, tedy město boha Baala. I část chrámu posloužila ve středověku jako nedobytné opevnění. Hned za hradbami je několik metrů hluboký příkop, který nikomu nedovolil přiblížit se. Za ním se rozbíhá severní část úrodného údolí Biká a to končí až na úpatí nádherných libanonských hor. Ty si ještě koncem dubna drží na svých vrcholcích sněhovou pokrývku a dodávají tak Baalbeku, ale i Jupiterova chrámu přitažlivou přírodní kulisu. Dole pod chrámem se povalují obrovské kusy kamene, které kdysi zdobily sloupy nebo střechu samotného chrámu. Mezi nejkrásnější patří chrliče vody s tváří lva – proudy dešťové vody nebo roztátý sníh vytékaly přímo z hrůzostrašné tlamy.

Člověk by mohl čekat, že Jupiterův chrám bude nejkrásnějším dílem celého starověkého města, avšak to by se mýlil. Korunu vítěze v soutěži krásy má na své hlavě Bakchus, bůh vína a bujaré zábavy. Není to jen subjektivní vjem kteréhokoliv návštěvníka, ale chrám boha Bakcha byl dokonce prohlášen za jeden z nejlépe dochovaných chrámů starověku. Paradoxem je, že mu zůstalo jméno boha vína, ačkoli nálezy napovídají, že tu měla sídlit Venuše nebo ještě před ní fénické bohyně Aštarté. K vínu se však přiklonila tradice díky nádherné výzdobě sestávající z vinné révy či makovic. Bakchův chrám leží ve stínu Jupiterova chrámu už více než 1850 let. Nedaleko něj dokonce během islámského období vybudovali muslimové svou mešitu, ale jak čas ukázal, tak starověké stavby byly mnohem trvanlivější. Sloupy chrámu dodnes obíhají celou stavbu dokola a byť z ní popadaly na zem těžké kamenné trámy, stále si drží svou nádhernou atmosféru. Místní ho nazývali „malý chrám“ ve srovnání s Jupiterovy svatyní, ale ve skutečnosti byl dokonce větší než slavný Parthenón na aténské Akropoli. Dovnitř se vstoupí přes vysokou kamennou bránu ozdobenou římským orlem. Po dvou tisíciletích se tak mohu procházet místy, kam měli běžní lidé zakázán vstup. Naznačené polosloupy se zařezávají do stěn a reliéfy vdechly život i jinak chladnému prostoru. Tabulka v arabském písmu říká, že se zde v roce 1898 zastavil i německý císař Wilhelm II. a okouzlen tím co kolem sebe viděl, věnoval peníze na obnovu památek. Baalbek si od starověku toho vytrpěl víc než dost. S příchodem křesťanství se chrámy zničily nebo přeměnily na baziliky, Arabové je změnil na Citadelu a dobyvatel Tamerlán se je snažil přetvořit na nic neříkající kameny. Aby toho nebylo málo, minimálně pětkrát se pod Baalbek zatřásla zem a dokonala dílo zkázy. Možná by byl dnes Wilhelm II. překvapen jak se místo, které znal, změnilo za sto let. Mezi popadanými sloupy se dá posedět a bez slov si vychutnat pohled na zasněžené kopce a vysoké sloupy.

Svatý Šarbel

Jeden z nejznámějších a nejuctívanějších světců na celém Blízkém Východě. K jeho hrobu v maronitském klášteře v Annaya proudí zástupy poutníků, a to nejen křesťanských, ale i muslimských.

[Svatý Šarbel](#)

From:
<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:
<https://cesty.in/libanon>

Last update: **2022/02/22 11:15**

